

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Εστω, δεσποινίς, είπε ο Μωρίς ντέ Κομβρεμόν. Δέχομαι και θα κάνω ό,τι μου ζητάτε... Αναλαμβάνω να πάρω εγώ την ευθύνη της ματαιώσεως του συνοικείου.

Με μεγάλη απλότητα η Τερέζα απλώσε τότε και τα δύο της χέρια προς τον κ. ντέ Κομβρεμόν.

— Ευχαριστώ, του είπε με τη γλυκειά της φωνή. "Εχω εμπιστοσύνη σε σας... Δυστυχώς δεν μπόρεσα να σας χαρίσω την αγάπη μου, μά θα έχετε στο έξις τη φίλια μου και την ευγνωμοσύνη μου.

Ο άνακριτής κράτησε μερικές στιγμές τα ωραία εκείνα χέρια και δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στην επιθυμία του να τα γεμίση φιλήματα.

— "Α! τραύλιζε συγχρόνως. Πόσο θα σας αγαπούσα αν θέλατε... "Αλλά ο Θεός να δώση να μη γίνετε δυστυχής... και ποτέ να μη βρεθή μπροστά μου αυτός που θα θελήση να σας κάνη δυστυχισμένη...

Ο Μωρίς ντέ Κομβρεμόν, παρ' όλο το σπαραγμό της καρδιάς του, κράτησε την υπόσχεσι που έδωσε στην Τερέζα. Την άλλη μέρα κιόλας έστειλε στην κόμησσα Ναδίνα μια έπιστολή, στην οποία της έγραφε μεταξύ των άλλων:

«Μια κληρονομική αρρώστια της οποίας τις πρώτες προσβολές αισθάνθηκα κατά την παιδική μου ηλικία, μου παρουσιάστηκε και πάλι με έκδηλώσεις τόσο σοβαρές, ώστε ν' ανησυχώ τρομερά για το μέλλον μου. Γι' αυτό μου φαίνεται πως δεν έχω πια το δικαίωμα να συνδέσω την απειλούμενη ζωή μου με τη ζωή μιας γυναίκας, γεμάτης νεότητα και υγεία, όπως η Τερέζα.»

Η πρόφασις που είχε βρή ο άνακριτής για ν' αποσύρη την πρότασί του ήταν πολύ πιθανοφανής και μπορούσε περιφήμα να γίνη πιστευτή.

Η Ναδίνα, μόλις έλαθε την έπιστολή του, απόμεινε έμβρόντητη. Ωστόσο δεν ήταν γυναίκα που μπορούσε να ικανοποιηθή μονάχα με την εξήγησι αυτή. Γι' αυτό πήρε άμέσως το Χριστιανό και πήγε στο σπίτι του κ. ντέ Κομβρεμόν. Εκεί όμως, μόλις τον είδε, πίστεψε σε όσα της έγραφε στην έπιστολή του.

Καμπουριασμένος, με τα μάτια βαθουλωμένα, με την όψι του πελιδνή, ο κ. ντέ Κομβρεμόν μέσα σε τρεις μέρες είχε γεράσει τουλάχιστον κατά είκοσι χρόνια. Τόσο τον είχε συντρίψει ο άπελπισμένος πειά έρωσ του για την Τερέζα!

Του κάκου η Ναδίνα τον εξέτασε όσο μπορούσε... Δεν κατώρθωνε να μάθη τίποτε... Τίποτε δεν μπορούσε να τον κάνη να προδώση τον όρκο που είχε δώσει στην Τερέζα.

"Ετσι η κόμησσα ξαναγύρισε στο μέγαρό της με την βεβαιότητα ότι πραγματικά ο άνακριτής ήταν προσβεβλημένος από κάποια κληρονομική αρρώστια"

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

"Ενας χρόνος πέρασε...

Στο διάστημα αυτό η Τερέζα είχε γίνει έντελως διαφορετική. Όσοι την έβλεπαν δεν πίστευαν στα μάτια τους. Είχε γίνει σκεπτική και στοχαστική σαν την Φράγκα και όπως εκείνη, αγαπούσε τη μοναξιά, από την οποία τίποτε δεν μπορούσε να την άποσπάση.

— Μά τί έχεις, Τερέζα; τη ρωτούσε συχνά η άδελφή της. Γιατί άλλαξες τόσο; "Εσύ δεν ήσουν έτσι...

— Περιμένω, της άποκρινόταν άπλά η Τερέζα.

— "Α! Και τί περιμένεις;

— Μην έπιμένεις να σου το πώ... Δεν θ' άργήσης άλλωστε να το μάθης...

Την ήμέρα που συμπλήρωσε τα είκοσιένα της χρόνια, η Τερέζα πήγε στο γραφείο του πατέρα της σε μια ώρα που η Ναδίνα δεν βρισκόταν στο μέγαρο.

— Πατέρα, του είπε, ήρθα να σας δώ για να σας ρωτήσω αν έχετε ακόμα σκοπό να με παντρεύετε.

"Ο Χριστιανός άναπήδησε.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

— "Η μητέρα σου σ' έστειλε; ρωτήσε τραυλίζοντας. Ξέρει η μητέρα σου γιατί ήρθες εδώ;

— Για ποιό λόγο να το μάθης; Σεις δεν είσθε ο άρχηγός της οικογενείας μας; "Ανάμεσα από σας κι' από μένα, δεν είναι ανάγκη να μεσολαθή τρίτο πρόσωπο, ούτε αυτή ακόμα η μητέρα μου. "Ηρθα ν' άποταθώ άπ' ευθείας στα πατρικά σας αισθήματα.

"Ο κόμης Χριστιανός ένοιωθε μεγάλη στενοχώρια, όσάκις άντίκρυζε το καθαρό βλέμμα της κόρης του. Δεν τολ-

μούσε ν' αντιστέκεται κατηγορηματικά σ' αυτήν, κ' είνε βέβαιο ότι αν δεν διατελούσε υπό την έπίδρασι της Ναδίνας, θα διατελούσε έντελως υπό την έπίδρασι της Τερέζας.

— Μήπως λυπάσαι, της είπε, γιατί ο κ. ντέ Κομβρεμόν άπέσυρε την πρότασί του; "Η μητέρα σου φρονεί ότι αν τον δεχόσουν με περισσότερη προθυμία, δεν θα εύρισκε πρόφασι την ασθένειά του για να ματαιωθή το συνοικείο σας.

"Η Τερέζα με δυσκολία συγκράτησε τα νεύρα της. Το όνομα της Ναδίνας το όποιο ο κόμης έφερνε στη μέση σε κάθε στιγμή, την έκανε έξω φρενών.

— "Όσον άφορά τον κ. ντέ Κομβρεμόν, πατέρα μου, δεν άλλαξα καθόλου γνώμη, άπάντησε. Τόν υπολήπτουμαι βέβαια πολύ, μά ούτε τον αγαπώ, ούτε μπορώ να τον αγαπήσω...

— "Ηρθες λοιπόν για να μου πής ποιόν προτιμάς; ρώτησε ο κόμης.

"Η έπίσημη στιγμή είχε φτάσει.

"Η Τερέζα, παρ' όλη τη γενναιότητά της, δεν μπόρεσε ν' άνοίξη το στόμα της, Κι' άπάντησε μ' ένα καταφατικό κούνημα του κεφαλιού της.

— "Εμπρός λοιπόν! είπε ο κόμης ντέ Ροσβέλ. "Εμπρός! Μίλησε! Πές μου ποιόν προτιμάς!... Είνε πλουσιότερος από τον κ. ντέ Κομβρεμόν; Είνε νεώτερος; "Εχει μεγαλύτερες κοινωνικές σχέσεις;

— Είνε ο κ. "Ανδρέας ντ' "Ανζελί, ο πρώην γραμματέύς σας! άπάντησε αποφασιστικά η Τερέζα.

"Ο κόμης Χριστιανός ντέ Ροσβέλ, χτύπησε με δύναμι το χέρι του άπάνω στο τραπέζι.

— Μά αυτός δεν έχει πεντάρα φώναξε. Τρελλάθηκες; Πώς θέλεις να δώση η μητέρα σου τη συγκατάθεσί της σ' ένα τέτοιο συνοικείο;

— Μην άναφέρετε το όνομα της μητέρας μου! είπε ώργισμένη η νέα. Τί σχέσις ύπάρχει μεταξύ αυτής και του ζητήματος για το όποιο ήρθα να σας μιλήσω!... Για ποιό λόγο την άνακατεύετε σ' αυτή την υπόθεσι; Σκεφθήτε καλύτερα πόσο τέλειο σύζυγο θα έχω αν παντρευτώ τον κ. ντ' "Ανζελί και τί άφωσιωμένο παιδι που θ' άποκτήσετε και σεις!... Θυμηθήτε πόσο βαθειά αισθανθήκατε το κενό που σας άφησε η άποχώρησίς του από την ύπηρεσία σας!... "Από τότε που εκείνος έφυγε, ποιός σας περιποιήθηκε; Ποιός φρόντισε για σας; Κανείς! Δεν είν' αλήθεια; Τώρα λοιπόν πέστε μια λέξι!... Δόστε μου τη συγκατάθεσί σας και τότε ο "Ανδρέας θα ξαναγυρίση εδώ, και ούτε εκείνος, ούτε εγώ θ' άπομακρυνθούμε πειά από κοντά σας... Σας βεβαιώνω ότι θα περάσετε ευτυχισμένα γηρατειά, πιδ ευτυχισμένα άπ' ό,τι τα ώνειρευθήκατε ποτέ... "Ελάτε, πατέρα!... Φανήτε καλός και σας όρκίζομαι ότι δεν θα μετανοήσετε!...

"Αμα μιλούσε κανείς στο Χριστιανό για ευτυχισμένο μέλλον, έτσι όπως το επιθυμούσε εκείνος μέσα στον άπέραντο έγωισμό του, μπορούσε να είνε βέβαιος ότι θα τον έπαιρνε με το μέρος του.

"Εξ άλλου, το κενό που του είχε αφήσει η άποχώρησις του "Ανδρέα, το ένοιωθε άκόμη, γιατί από τότε ούτε η Ναδίνα, ούτε κανείς άλλος φρόντιζε γι' αυτόν. Παρουσιαζόταν λοιπόν τώρα μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για να τον ξαναφέρη κοντά του και να ξαναβρή έτσι την παληά ευχάριστη ζωή του...

— "Ας πη ό,τι θέλει η Ναδίνα! σκέφτηκε. Θα κάνω ό,τι θέλει η Τερέζα!

"Η νέα είχε θάλει κιόλας ένα φύλλο χαρτί μπροστά του.

"Ο Χριστιανός έπηρε μια πέννα.

— Ύπαγόρευσέ μου ὅ,τι θέλεις, εἶπε στήν κόρη του, κι' ἐγὼ θὰ γράφω!

Ἡ Τερέζα ἔβγαλε μιὰ κραυγή χαρᾶς.

— "Α! φώναξε, ἀγκαλιάζοντας τὸν πατέρα της, τὸ ἤξερα ὅτι μᾶς ἀγαπᾶς κι' ὅτι θάρχόταν μιὰ μέρα πού θὰ μᾶς τὸ ἔδειχνες!

— Καλά! Καλά! εἶπε ὁ κόμης προσπαθώντας νὰ κρύψει τὴ συγκίνησί του. Καλά! Φτάνει πειᾶ, θεότρελλη! Κάνε γρήγορα καὶ σκέψου τί θὰ μοῦ ὑπαγορεύσης. Δὲν πρέπει νὰ χанουμε καιρό!... Μπορεῖ νάρθῃ κανεὶς νὰ μᾶς διακόψῃ...

Ἡ τελευταία αὐτὴ φράσις ἔκανε τὴν Τερέζα νὰ τρομάξῃ.

"Ἀρχισε λοιπὸν ἀμέσως νὰ ὑπαγορεύῃ στὸν πατέρα της τὸ κείμενο τῆς συναινέσεως τοῦ γάμου της μὲ τὸν Ἄνδρέα. Κόντευε πειᾶ νὰ τελειώσῃ, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ἡ Ναδίνα!

Ἦταν κατάχλωμη, τὰ μάτια της πετοῦσαν σπιθες καὶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν.

Ἀποφασιστικά, προχώρησε πρὸς τὸ σύζυγό της.

Ἡ Τερέζα θέλησε νὰ πάρῃ τὸ μισοτελειωμένο ἔγγραφο.

Ἀλλὰ ἡ κόμησσα μάντεψε ἐγκαίρως τὴ σκέψι της.

Μὲ εὐκίνησια πάνθηρος ὠρμησε πρὸς τὴν κόρη της, καὶ πρὶν ἐκείνη σκεφτῆ καν' ν' ἀντισταθῇ, ἄρπαξε τὸ χαρτί ἀπὸ τὰ χεῖρα της.

Δὲν χρειάστηκε καὶ πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ.

— "Ἔτσι λοιπὸν; φώναξε. Χάριν ἑνὸς τυχοδιώκτου, χάριν ἑνὸς προικοθήρα, ἀρνῆθηκες τὸν κ. Κομβρεμόν;

Ἡ Τερέζα ἀνωρθώθηκε ἄγρια, ὑπερήφανη, τρομερή!

— Σιωπῆ, κυρία! φώναξε μ' ἀπερίγραπτη ὀργή. Σιωπῆ! Δὲν σᾶς ἐπιτρέπω νὰ προσβάλετε τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαπῶ!

— Δὲν μοῦ ἐπιτρέπετε;... Σὲ μένα, τὴ μητέρα σου, τολμάς νὰ μιλάς ἔτσι, ἀσυναίσθητη κόρη;

Τότε ἡ Τερέζα ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ κυττάζοντας τὴ Ναδίνα μέσα στὰ μάτια, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἀργή, ἐπίσημη καὶ θαθειά:

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο σᾶς εἶπα ἄλλοτε ἡ Φράγκα, τὴν πρώτη μέρα πού πατήσατε τὸ πόδι σας σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ στὸ ὁποῖο δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμή νὰ μὴ πιστεύῃ, τὸ πιστεύω κι' ἐγὼ σήμερα!...

"Ὅπως ἡ Φράγκα σᾶς τὸ εἶπε φανερά, ἔτσι φανερά σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω κι' ἐγὼ σήμερα:

Δὲν εἶστε ἡ μητέρα μου!...

Καὶ κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ κόμητος ντὲ Ροσβέλ, δὲν θὰ ἀλλοίωνε τόσο τὰ χαρακτηριστικά του.

Σωριάσθηκε στὴν πολυθρόνα του χλωμὸς ὡς νεκρὸς, ἐνῶ τὰ χεῖρα του ἔτρεμαν σπασμωδικά.

"Ἐπειτα, ξαφνικά, ἀνασήκωσε λίγο τὸ κεφάλι του κι' ἀνοιξε τὰ χεῖλη του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ πῆ κάτι.

Τότε ἡ Ναδίνα, ἡ ὁποία εἶχε φανῆ σὰ νάκουσε ἀδιάφορα τὰ λόγια τῆς Τερέζας, κυριεύθηκε ξαφνικά ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη ταραχή.

"Ὁρμησε πρὸς τὸ σύζυγό της, τὸν ἀγκάλιασε, ἄρχισε νὰ τὸν φιλάῃ, ψιθυρίζοντάς του συγχρόνως λόγια, τὰ ὁποῖα ἡ Τερέζα δὲν ἄκουγε.

Κατόπιν γύρισε πρὸς τὴ νέα καὶ τῆς φώναξε:

— "Ἐοὺ νὰ εἶσαι καταραμένη!... "Ὅχι γιὰ τίς ὕβρεις σου πρὸς ἐμένα, γιὰ τίς ὁποῖες δὲν ταράζομαι καθόλου, μὰ γιὰ τὴν κατάστασι στὴν ὁποῖα ἔφερες τὸν πατέρα σου...

Ἡ Χριστιανὸς ἐν τῷ μετᾶξυ, εἶχε συνέλθει σιγά-σιγά. Καὶ ἡ

Ναδίνα, ἡ ὁποία εἶχε πάψει τώρα ν' ἀνησυχῇ, ἐξακολούθησε:

— "Ὅσο γι' αὐτὸ τὸ συνοικέσιο, καὶ ὁ πατέρας σου κι' ἐγὼ θὰ τὸ ματαιώσουμε μὲ κάθε τρόπο... Γιατί δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ ποῦν γιὰ μᾶς ὅτι ἀπὸ ἀνόητη φιλοσοργία σ' ἀφήσαμε νὰ πέσης στὰ χεῖρα ἑνὸς τυχοδιώκτου...

Ἡ Τερέζα προχώρησε πρὸς τὸν κόμητα, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια της ἔβγαιναν φλόγες.

— Σᾶς εἶπα καὶ πρὶν νὰ σπαῖσετε! τῆς εἶπε, προσπαθώντας νὰ κρύψει τὴν ἀγανάκτησί της. Ἀφοῦ ὁμως τολμήσατε νὰ ξαναπῆτε τὴ λέξι «τυχοδιώκτης», μάθετε ὅτι, μόλις γίνῃ ὁ γάμος μου μὲ τὸν κ. ντ' Ἀνζελί, θὰ κάνουμε κι' ἐκεῖνος κι' ἐγὼ ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν γιὰ ν' ἀποδείξουμε ὅτι τυχοδιώκτρια εἴσθε σεῖς, σεῖς ἡ ὁποία, ἀγνωσθὲ μὲ ποιὰ μέσα, μᾶς κλέψατε τὴ μητέρα μας καὶ σφετεριστήκατε τὴ θέσι της...

Δὲν ξέρω πῶς θὰ τὸ κατορθώσουμε αὐτό... Εἶμαι ὁμως βέβαιη, βεβαιότατη — μ' ἀκούτε; — ὅτι θὰ τὸ κατορθώσουμε...

Εἶνε ἕνας χρόνος τώρα πού βλέπω κάθε νύχτα τὸ ἴδιο ὄνειρο. Βλέπω τὴ μητέρα μας, τὴν ἀληθινή μας μητέρα, ἐγκαταλελειμμένη καὶ μάλιστα ἀλυσσοδεμένη σὲ κάποιο μυστικὸ μέρος...

Καὶ τὴ βλέπω νὰ κλαίῃ, νὰ μᾶς φωνάζῃ καὶ ν' ἀπλώνῃ πρὸς ἐμᾶς τὰ χεῖρα της... "Ἐπειτα βλέπω τὸν Ἄνδρέα νὰ τὴν ξαναφέρῃ ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο κλέψατε τὴ θέσι της, καταραμένο πλάσμα!

Ἡ ὀργὴ τῆς Τερέζας εἶχε φτάσει στὸ μεγαλύτερο σημεῖο της. Μιλοῦσε ὡς νὰ εἶχε δῆ πράγματι ὅσα ἔλεγε.

Τὰ μάτια της ἦσαν διεσταλμένα τρομαχτικά, καὶ τὰ ρουθόνια της ἔπαλλαν.

Ἡ Ναδίνα ἀγέρωχη καὶ γεμάτη περιφρόνησι, δὲν ἀπαντοῦσε κι' ἐπιτιροῦσε τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος φαινόταν πάλι πολὺ ταραγμένος.

— Ναι, ξαναεἶπε ἡ Τερέζα, ὁ Ἄνδρέας θὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὴ μητέρα μου, καὶ τότε ἀλλοίμονο σὲ σᾶς!... Γιατί θὰ δειχτῶ ἀμείλικτη γιὰ σᾶς, περισσότερο ἀμείλικτη ἀπ' ὅτι δειχτήκατε σεῖς γιὰ ἐκείνη!... Θυμηθῆτε το καλὰ αὐτό!...

Καὶ κεραυνοβολώντας τὴ Ναδίνα μ' ἕνα τρομερὸ βλέμμα, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

— Ποῦ πηγαίνεις; τὴ ρώτησε ἡ Ναδίνα, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε μὲ ἡρεμία καὶ τόλμη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ὀργὴ τῆς ἐπαναστατημένης κόρης της. Σὲ διατάσσω νὰ πᾶς στὴν κάμαρή σου καὶ νὰ περιμένῃς ἐκεῖ τίς διαταγές μου.

— Δὲν ἔχω νὰ λάβω καμμιά διαταγὴ ἀπὸ σᾶς! ἀπάντησε ἡ Τερέζα, κυττάζοντας τὴν κόμησσα ντὲ Ροσβέλ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. "Ἀλλωστε εἶμαι πειᾶ ἐνήλικη σήμερα καὶ φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι τῆς κομήσσης, ἡ Τερέζα βγήκε ἔξω.

Ἡ Φράγκα, ἡ ὁποία εἶχε ἀκούσει τίς φωνές τῶν δύο γυναικῶν, βρέθηκε στὴν κάμαρη τῆς ἀδελφῆς της σχεδὸν συγχρόνως μ' αὐτὴν.

— Θεέ μου! Τερέζα μου! φώναξε ἡ ἀπαθὴς Φράγκα, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴ στιγμὴ φαινόταν πολὺ πιὸ ταραγμένη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ της. "ὦ Τερέζα μου, τί συμβαίνει;

— Νὰ, ἀνήγγειλα τὸ γάμο μου στὸν κόμητα καὶ τὴν κό-

Ἡ Τερέζα ἄπλωσε καὶ τὰ δύο της χεῖρα στὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν.

μησσα ντέ Ροσβέλ κι' έπειδή εκείνη με πρόσβαλε πρόστυχα, φεύγω άμέσως από τό σπίτι...

— "Ω! φώναξε ή Φράγκα ύψώνοντας μ' άπελπισία τά χέρια της. Αυτό άκριβώς φοβόμουν κι' εγώ!... Αυτό φοβόμουν, μά δέν τό έλεγα σέ κανένα και δέν μ' άφηνε να κοιμηθώ.

Χωρίς να φαίνεται ότι άκούει την άδελφή της, ή Γερέζα χτύπησε ένα κουδοϋνι. Μιά ύπηρέτρια παρουσιάστηκε άμέσως.

— Να φέρης εδώ τις δυο δερμάτινες θαλίτσες μου, τή διέταξε ή νέα.

"Όταν ή καμαριέρα βγήκε έξω, ή Φράγκα προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της, ρώτησε την άδελφή της:

— Και με ποιόν θέλεις να παντρευτής, Τερέζα;

— "Ω! θά τό έχης μαντέψει βέβαια.

— Με τόν 'Ανδρέα ντ' 'Ανζελί, δέν είν' έτσι;

— Ναί.

— Κι' αυτός λοιπόν σέ συμβουλεύει να φύγης από τό σπίτι;

— Ναί, αλλά υπό έναν όρον: ότι και τώρα και στο μέλλον δέν θά τό δώσω έγώ ούτε μία πεντάρα...

— Λές την άλήθεια;

— Για να σου άποδείξω ότι λέω την άλήθεια σου άνακοινωνώ από τώρα ότι αύριο κιόλας θά σου παραχωρήσω όλη την κληρονομία που μου άφησε ό δόν Ζοζέ.

Η Φράγκα έσφίξε τό χέρι της άδελφής της και της άπάντησε:

— Αυτό είνε περιττό, γιατί δέν θά τή δεχθώ ποτέ!

Η Τερέζα δυσαρεστημένη, ύψωσε τούς ώμους της και είπε:

— Πρέπει να δεχθής, γιατί άλλοιώς θά μοιράσω στους φτωχούς τά έκατομμύρια αυτά...

— "Ω Τερέζα! φώναξε ή Φράγκα. Σκέφθηκες καλά τί σκάνδαλο θά δημιουργηθί έπειτα άπ' όλα αυτά;

— Και σ' σκέφτηκες πόσο μαρτυρική ήταν ή ζωή μου εδώ μέσα; Να είμαι ύποχρεωμένη να ύποφέρω αυτή τή φριχτή κόμησσα και να μη μπορώ ν' άπαλλαγώ από την παρουσία της!...

— Την ύποφέρω κι' εγώ, είπε άπλῶ ή Φράγκα. Κι' εγώ μόνο ξέρω τί πάσχω τόσα χρόνια τώρα!... Άλλά ξεχνιάς, Τερέζα, τόν πατέρα μας, που ή ύγεια του χειροτερεύει μέρα με τή μέρα; Πρέπει να είνε κανείς τυφλός για να μη τό βλέπη αυτό!... Και έχουμε καθήκοντα άπέναντι του πατέρα μας, όποιοδήποτε κι' άν ήταν τό παρελθόν του.

— "Όχι! φώναξε ή Τερέζα περισσότερο θίαη από κάθε άλλη φορά. "Όχι! άν διέπραξε τό φοβερό έγκλημα για τό όποίο τόν ύποψιαζόμαστε κ' ή δυο, άν έφερε δηλαδή στη θέσι της μητέρας μας μία ξένη, δέν του χρωστάμε τίποτε άλλο από τό μίσος και την περιφρόνησί μας.

Η Φράγκα άνασήκωσε ξαφνικά τό λεπτοκαμωμένο της σώμα και τό ώραίο της πρόσωπο πήρε μία έκφρασι άσύγκριτης άξιοπρεπείας.

— Ξέχασες κάτι, Τερέζα, είπε στην άδελφή της. Λησμόνησες τό όνομα που έχουμε. Τόσο εγώ, όσο κι' εσύ, δέν έχουμε τό δικαίωμα να τό κηλιδύσουμε. Τί θά πής για να δικαιολογηθής που φεύγεις μ' αυτό τόν τρόπο από τό πατρικό σου σπίτι; "Ότι μάς έκλειψαν τη μητέρα μας και ότι την άχρεία, τή βδελυρή και τερατώδη αυτή πράξι, την έκανε ό ίδιος ό πατέρας μας, ό κόμης ντέ Ροσβέλ;... Σε έξορκίζω, άκουσέ με!... "Ό κόμης ντέ Ροσβέλ είνε θαρεια άρρωστος κ' ή μέρες του είνε μετρημένες... "Ισως κατά τις τελευταίες του στιγμές να αισθανθί τύψεις συνειδήσε-

ως και να μάς άποκαλύψη μόνος του τό μυστήριο αυτό... "Όπωσδήποτε, μετά τό θάνατό του, όταν όλόκληρη ή περιουσία θά είνε δική σου, θά κατορθώσουμε έχοντας και τή βοήθεια της νουνάς μου να έξιχνιάσουμε τά πάντα και θά μπορέσουμε να τιμωρήσουμε τόν ένοχο του τρομερού έγκλήματος, χωρίς να έπισύρουμε την προσοχή του κοινού στο όνομα του πατέρα μας.

— "Όχι, τή διέκοψε ή Τερέζα. Δέν θέλω να σ' άκούσω. Είμαι μεγαλύτερη και δέν είμαι ύποχρεωμένη ν' άκολουθώ τις συμβουλές σου...

— "Οφείλεις μόνο να ύπακούης στη φωνή του καθήκοντος...

— Τό καθήκον άλλοιώς τό αντίλαμβάνεσαι εσύ και άλλοιώς εγώ. Εγώ άγαπῶ και σ' όχι... Δέν έχω τάχα και καθήκοντα προς τόν άνθρωπο που άγαπῶ;... Έξ άλλου, Φράγκα, θά δοϋμε την ήμέρα που θ' άγαπήσης και σ', άν δέ θά κάνης ό,τι κάνω κι' εγώ τώρα...

* * *

Τή στιγμή εκείνη ή καμαριέρα κι' ένας ύπηρέτης μπήκαν μέσα φέρνοντας τις θαλίτσες που είχε ζητήσει ή Τερέζα. Η άξιοπρεπεία της δέν έπέτρεπε στη Φράγκα να προσθέση ούτε λέξι μπροστά στους ύπηρέτες.

Και έφυγε, πιστεύοντας ότι ή άδελφή της θα έρρευε την άλλη μερα κι' ότι εν τῶ μεταξύ θά μπορούσε να την ξαναϊδῆ και να της έκφραση την άποδοκιμασία της για τά σχεδιά της.

Γελιότανε όμως... Η Τερέζα βόηθησε μόνη της την καμαριέρα να τοποθετήση στις θαλίτσες όσα πράγματα ήθελε να παρημαζύ της, γιατί θα έφευγε τό ίδιο βραδυ κιόλας. Πήρε κατόπιν και τά χρήματα που είχε συγκεντρώσει από τις οικονομίες της ένα χρόνο τώρα και τά όποια θα της έφταναν για να μείνη μερικούς μήνες στο μοναστήρι, υπό όποιο σκόπευε να καταρύγη έως

Κατόπιν γύρισε προς τή νέα και της φώναξε: «Έσύ να είσαι καταραμένη!...»

ότου να γίνουν οι γάμοι της.

"Έτσι, έπειτ' από δυο ώρες, χωρίς να ξαναϊδῆ την άδελφή της και χωρίς να πάη ν' άποχαιρετήση τή μίς Σίμπυλ, ή όποια την είχε μεγαλώσει, γιατί φοβόταν μήπως άγωνιστή κι' αυτή να την κάνη ν' αλλάξη άπόφασι, ή Τερέζα έφευγε πάμπτωχη από τό μέγαρο, του όποίου όλα τά πλούτη ήσαν δικά της.

Τράβηξε κατ' ευθείαν σ' ένα μοναστήρι, τό όποιο είχε την καλύτερη φήμη και στο όποιο εύρισκαν άσυλο όσες νέες έβρισκόντουσαν στη θέσι της, καθώς και ή τίμιες γυναίκες που ήθελαν να χωρίσουν από τούς συζύγους των.

Την άλλη μερα, με την άδεια της ήγουμένης, βγήκε από τό μοναστήρι και άφου πήγε σ' ένα συμβολαιογράφο, άπηύθυνε στους γονείς της την πρόσκλησι που όρίζει ό νόμος και διά της όποιας ζητείται ή συγκατάθεσις τους σ' ένα γάμο που άποφασίζεται παρά τή θέλησί τους.

"Όταν γύρισε στο μοναστήρι, έγραψε και στον 'Ανδρέα. "Ένα χρόνο όλόκληρο τώρα δέν είχε λάβει καθόλου ειδήσεις του. Άλλά δέν άνησύχησε καθόλου, γιατί τούχε έμπιστοσύνη. Τούγραφε:

«Χθές συμπλήρωσα τά είκοσιένα μου χρόνια. "Όπως λοιπόν είχα άποφασίσει πήγα και θρήκα τόν πατέρα μου για να έξηγηθώ μαζί του.

Θά τό πιστέψης ότι λίγο έλειψε ή συνομιλία μου μαζί του να έχη τά πιο ευχάριστα άποτελέσματα; "Ο πατέρας μου, ύποχωρώντας στις παρακλήσεις μου, συγκινήθηκε και είχε άρχισι να γράφη με τό ίδιο του τό χέρι τή συναίνεσί του στο γάμο μας, όταν μπήκε έξαφνα μέσα ή κόμησσα ντέ Ροσβέλ, ή όποια τά έματαίωσε όλα.

(Άκολουθεί)

Τά γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθί εις την όδόν Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 θ' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος). Είς την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οι φίλοι άναγνώσται μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

*Αριθμός Τηλεφώνου 26-135